

Jak jsem jezdil po Austrálii
Zmizelý Jižní kříž

*Kratochvilné cestopisné čtení
aneb co všechno mě cestou potkalo*

Jak jsem jezdil po Austrálii
Zmizelý Jižní kříž

Jiří Duda

*Kratochvilné cestopisné čtení aneb co všechno mě
cestou potkalo*

Jak jsem jezdil po Austrálii: Zmizelý Jižní kříž

Jiří Duda

Text © 2018, Jiří Duda

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, Lukáš Vik a Jiří Duda

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-213-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-214-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-215-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování CK AUSTRALIA PUZZLE za pomoc při
plánování cesty a bráchovi Mirkovi za okamžitou finanční
výpomoc při mých potížích

Zamýšlený plán cesty

- 1. - 3.10. 2012 let do Sydney
- 3. - 7.10. Sydney
- 7. - 19.10. Cesta přes Nový Jižní Wales, Victorii, do Jižní Austrálie a odlet z Adelaide do Perthu.
- 20. 10. Perth
- 21.10. - 24.11. Cesta Západní Austrálií a Severním Teritoriem do Alice Springs.
- 24.11. Odlet do Cairns.
- 25.11. Green Island.
- 26.11. - 3.12. Cesta Queenslandem.
- 3.12. - 4.12. Fraser Island.
- 5.12. Brisbane
- 6.12. Odlet na Fidži

Nejdříve úvodem

Už od dětství mě to lákalo do světa. S bráchou Mírou jsme sbírali známky, na zdi visela mapa světa, po které jsme slídili očima a jezdili prstem. V 60. letech se mapa dramaticky měnila, jako houby po dešti vznikaly nové svobodné státy, hlavně v Africe, hroutila se koloniální říše velmocí a my byli stále v obraze. Pak jsem začal létat a po 35 letech skončil. Vozil jsem cestující po světě a sám znal jen letiště a hotely. Těch destinací bylo přes 100 a jen málo bylo pobytů, kdy jsem se mohl trochu porozhlédnout. Tak jsem se do toho dal, až když jsem skončil a odebral se na zasloužený odpočinek. Rozhodl jsem se, že to dramaticky změním a budu cestovat.

Začal jsem s přítelkyní Kristou Thajskem, pokračovali Keňou, Tanzánií a Zanzibarem, Brazílií a pak USA-západ ve čtyřech, USA- východ ve třech, USA- západ a středo západ už sám jako kůl v plotě /jako Milouš/. Poslední světadíl, který mi zbýval / jako Messnerovi poslední osmitisícovka Lhotse/, byla Austrálie a „nedaleký“ Nový Zéland.

Touto cestou jsem to završil. Nevím, zdali se ještě někam podívám, mám ve hledáčku asi 10 lákadel,

má to pár zádrhelů /peníze, zchátralé tělo/, ale stálo to zato.

Naplánovat takovou samostatnou cestu, je věc dlouhodobá, je třeba na to mít čas, třeba půl roku, ale je to práce zábavná. Shromážďovat materiály, informace, studovat je a dobře si rozmyslet, co chci vidět a jestli se to dá stihnout za zvolený čas. Důležité je správně zvolit roční období / na jižní polokouli je to opačné/. Dobře vám poslouží obsáhlý bedekr a cestovní mapa. To jsou nezbytnosti.

Hodně využijete internet a googlemaps.com. Pokud si nechcete dělat všechno sami, můžete využít služeb některé specializované CK, která vám zajistí případná víza, letenky, zapůjčení vozu nebo karavanu, výlety apod. V tom případě musí být cesta naplánovaná s ohledem na tyto předem zajištěné a zaplacené akce. Ale co vám to říkám, jste inteligentní lidé. V mém případě to byla CK Australia Puzzle.

Příprava takové dlouhé cesty vás cele zaujme a budete se v tom rádi rochat. Vše, co je třeba, si vytisknete. Jedna z velmi důležitých informací je aktuální cena benzínu. Já měl informaci špatnou a to byla zásadní věc, která ovlivnila významně mou cestu. Ceny se významně liší v různých částech

Austrálie. Nejvyšší jsou v Záp. Austrálii - severně Perthu a v Severním Teritoriu. Rozmyslete se také, s kým pojedete. Dá se jet v partě, ve čtyřech, ve třech, ve dvou nebo sólo.

Já jsem to zkusil všechno. Nejdelší cesty jsem absolvoval sám. Vše má svá pro a proti. Jedete-li s někým, o kterém si myslíte, že ho dobře znáte, může se po čase stát, že to nefunguje. Po různých útrapách a událostech se o lidech dozvíte víc, než byste čekali. Hádky, mlčení, pláč, agrese, za měsíc ho /ji/ musíte někde v pustině zahrabat, pokud on /ona/ dříve nezabije vás. Takže opatrně. Děti, které jste doma zanechali, zůstanou bez táty /mámy/. Ale vážně. Když máte partáka, kterého opravdu dobře znáte a máte se rádi a všechno spolu překonáte, jde všechno líp, dojde k méně průserům a sdílené zážitky jsou dvojnásobné. Proto nedám žádné doporučení. Neexistuje totiž.

Dobře si rozmyslete, co si vzít s sebou. Počítejte s výkyvy počasí, které mohou překvapit a které určitě přijdou a s rozlohou kontinentu. Pravidlem však je, že z toho co si připravíte, pak půlku odeberte a bude to akorát. Berte si také starší věci, kterých se potom v průběhu cesty s lehkým srdcem zbavíte a koupíte si nové a levněji. Budete mít v zavazadlech stále dost místa na všechny dárky

a jiné pitomosti, kterým neodoláte. Často jsem to dělal - ušpinil, propotil, vyhodil. Nezapomeňte na provázek, pořádný lovecký nůž, otvíráky a nějaký ten vercajk.

V Austrálii je hodně míst k navštívení, kam se však dostanete pouze se čtyřkolkou. Ty cesty jsou přímo označeny „only 4WD“. Já měl malý campervan Toyota Hiace, který tam nemohl. Zato jsem si mohl vařit a jakž takž spát. Tím jsem hodně ušetřil.

V Západní Austrálii a Severním Teritoriu je všude velká vzdálenost mezi městečky a vesnicemi a tak je tu síť tzv. roadhousů, aby bylo kde natankovat benzin. Jsou od sebe vzdáleny asi tak 200 - 300 km. Když tankujete ve městečku, tak vždy do plna, je to levnější než v roadhousu. Kalkulace, kam dojedu, je moc důležitá, protože není moc dobré zůstat někde viset v buši nebo poušti. Roadhouse má pumpy, hospodu, krám a někdy také Caravan Park. To jsou autokempinky. Stojí podle vybavenosti od 6 do 35 AUD.

Rozdíly v ceně benzínu v městečku a roadhousu jsem posléze částečně řešil a kompenzoval pořízením kanystrů od limonád /3,8 l /. Vozil jsem

až 40 l benzínu navíc. Spotřebu jsem měl asi 10 l / 100 km.

Všude vás překvapí čistota na toaletách a vybavenost papírem na což nejste z Čech zvyklí. Zvyknete si. Australané, ti bílí hlavně, jsou milí, slušní, přátelští, rádi pomohou, poradí s čímkoli. Jen jsem občas nerozuměl. Aussie je slangově Australan, ale nejenom. Používá se Aussie slang, něco jako Brňáci, rozumíme si. To je třeba utnout, jak u nás, tak tam. Stačí se usmát a říci „in english please“. Australan pochopí a polepší se. Nedoporučuji „speak in czech language, please,„.

Nemohu se vyhnout zmínce o původních černých obyvatelích kontinentu, souhrnně Aboriginalcích. Přišli sem v době zalednění, někdy před 30 000 lety „suchou nohou“ přes ostrov Melville /severně Darwinu/ a posléze se zabydlovali po celém kontinentu. Postupovali z prostoru dnešní Indie na východ přes Indonézii kde jich část zůstala. Naši cikánští spoluobčané šli opačným směrem až do Evropy. Jak se to vyvíjelo dál, po příchodu bílých v 18. stol., nebyla žádná selanka, jako nikde, kam vkročila noha bílého muže. Dnes mají volební právo a žijí dvěma způsoby. Ve svých početných odlehlých rezervacích většinou autonomně, s příspěvkem od vlády a vybíráním poplatků za své služby a za

vstup na své území. Ti druzí, ve městech a osadách vegetují na úkor ostatních Australanů, pobírajíce všemožné dávky /jako u nás/, nedělají nic kromě dalších dětí, přes den sedí nebo leží v parcích na travičce a odpočívají, aby měli energii na večer a noc, kdy ožívají. Pijí, jsou hluční, někteří pod drogami, což jsem si ověřil, a pokud se naskytne možnost, tak taky kradou. Po setmění se ulice vylidní a pohybují se pouze Abíci. Sdružují se před hypermarkety, na parkovištích a jiných osvětlených místech. Policie je většinou zalezlá ve svých doupatech. Násilná kriminalita je ale řídký jev. Ti co pracují, mají vzdělání a uplatňují se v obchodech, turistických centrech /Visitor Center/, muzejích a poradnách pro své soukmenovce.

Značení na silnicích je dobré, zakufrovat můžete v NJW a ve Viktorii, když odbočíte z hlavní silnice na vedlejší. Nakonec se stejně najdete, tak nezoufat, stojí to za to. Vidíte víc, než jste chtěli. Převážně jezdíte po hlavní silnici /HWY/, která má vždy své jméno. Nejsou to žádné dálnice, jak je znáte. Jsou daleko skromnější, většinou obousměrné a i úzké. Teprve před velkoměsty se rozšiřují do více jednosměrných pruhů.

Než přejdu k vyprávění samotnému, vnutím vám pár údajů o této úžasné zemi.

Má mnoho „nej“. Je nejmenším a nejodlehlejším světadílem, je menší než USA bez Aljašky, ale 100 krát větší než Česko. K Austrálii patří ještě mnoho ostrovů v Indickém a Tichém oceánu, z nichž největší Tasmánie je zároveň státem. Australské státy jsou Nový Jižní Wales, Viktorie, Jižní Austrálie, Západní Austrálie, Queensland a Tasmánie. Zvláštní statut má Severní Teritorium a území hlavního města Canberra. Politikové Severního Teritoria se domáhají svého uznání jako dalšího státu a jistě se jim to brzy podaří. Chtějí být více u lizu, protože je zde velké nerostné bohatství.

Austrálie je nejplošším, nejnižším a nejsušším kontinentem. Na australské tektonické desce je dnes klídek, bez vulkanické činnosti, působí tu již jen eroze. Dá se říci geologicky upečeno. Má pouhých 23 mil. obyvatel a z toho v 5 velkoměstech - Sydney, Melbourne, Brisbane, Perth a Adelaide, jich bydlí 13 mil., čili na celém zbytku Austrálie se jich skrývá pouhých 10 milionů. To znamená, že na čtverečním kilometru potkáte 3/4 občana. Není to hezký pohled. Žije se tedy převážně na pobřeží, vše dál než 50-100 km do vnitrozemí, je pro Australany „Outback“. Vnitrozemí vyplňují

pustiny, pouště a polopouště, deštné pralesy, solné bezodtokové pánve. Je zde však obrovské nerostné bohatství všeho druhu. Je tu všechno. Zajímavá je také živá příroda. V důsledku oddělení kontinentu od Gondvany v druhohorách, se zde dále vyvíjela izolovaně a vzniklo tu mnoho endemických druhů, jak v říši rostlin, tak živočichů. Mnozí tvorové jsou životu nebezpeční, nejedovatější hadi, největší krokodýli mořští, žraloci a hrozná mrcha mořská - čtyřhranka Fleckerova. To máte námět ke studiu.

Přejdu již raději k vyprávění samotnému. Je to sled zážitků a událostí, které si prožil postarší chlapík, který si usmyslel podniknout průzkum Austrálie, chvíli spočnout na Fidži a pokračovat na Novém Zélandu. To vše za čtvrt roku. Den po dni si vedl deník a tak vznikla tato knížka. Tak ať vás to pobaví a také poučí jak to dělat, také jak to nedělat a dělat jinak. Já jsem si to užíval.

A ještě jedna věc, obrazová příloha obsahuje 33 fotografií. Všechny 300 fotografií najdete na: https://mratindudak.rajce.idnes.cz/Jak_jsem_cestoval_po_Australii_zmizely_Jizni_kriz/

Moje parafrázované moto:

*Nepřestanu cestovat, protože jsem zestárnul, zestárnu,
až když toho nechám /dojdou mi peníze/.*

1.10. - 3.10. 2012

SYDNEY a NOVÝ JIŽNÍ WALES.

Vybral jsem si Korean Air, nabídli mi nejlepší cenu a krásné milé kočky- stevardky, což jsem dávno věděl, neboť jsem jejich posádky potkával na všech možných letištích. V jumbu B-747 dost hrůza, místa na nohy míň než v mém TU-154.

10 hodin do Seoulu - Incheonu, 10 hodin rehabilitace a rekonvalescence na letišti a 10 hodin do Sydney v B-777, což bylo pohodlnější. Takovou dálku je prostě třeba přežít. Byl jsem grogy.

V 6.30, 3.10. se kolečka měkce dotkla zeměkoule v Sydney na Kingsford Smith International Airport.

Byl jsem v Austrálii. Dál všechno fungovalo, jak bylo objednáno. Autem do hotelu Challis Lodge ve čtvrti Potts Point. Hotýlek, stará klasika v řadové zástavbě, přívětivý, domácký. Naházel jsem vše na pokoj a vydal se na průzkum okolí. Ulicí Macleay Street na Kings Cross a dál po Darlinghurst Rd.

Byl jsem spokojen s tímto výběrem. Čtvrť je živá, rozpustilá, jen to tepe. Je to sled hospod, barů, hotýlků, krámů a obchodů, bordelů, klubů, restaurací a cestovních agentur. Když jsem zapadl cvičně do hospody na pivo, už to bylo s mým nadšením horší. Piva měli za 6-7 AUD.

Po hospodách rozhodně vysedávat nemohu. Budu s tím muset dál žít. Limonády jsou nezdravé, drahé a hnusné, voda je na mytí a na vaření. Nějak to vymyslím. Říká se /ženy/, že muži myslí jen na sex, ale není to pravda, často nás napadne i pivo. Na „mé“ ulici jsem vnikl do hypermarketu řetězce Woolworths a uklidnil se. Prostě paráda. Zboží, hlavně potraviny, kterými se budu živit, zhruba v našich relacích, ba i levnější. Je to dobré, budu na mase. Skvělý výběr kromě kachen a husí. Piva v plechu nebo ve skle 0,33l okolo 2 AUD. Po kartonech levnější. To využiju a tak vyžiju.

Pak přišlo další procitnutí do tvrdé reality chudého cestovatele. U benzinky se mi protáhla přední maska a pravé oko zaplavila slza. Benzin regular, na který budu jezdit, stál našich 30 Kč, což se o třetinu rozchází s mou informací z domoviny.

Utěšuji se, že cestou to bude levnější než ve velkoměstě a pomalu se mi vrací barva do hlavy. Ale co když ne? To je velmi pravděpodobné a barvy se zase vyměňují. Nemám rád popelavou. Najednou jsem zase samovolně v hospodě a promyslím další taktiku. Bylo to k ničemu, takže jsem doklopýtal do hotýlku totálně na šrot únavou a brzo zalehl, když jsem před tím dohloucal trochu starého řízku s unavenou okurkou.

Za chvíli už jsem se vznášel nad neznámou krajinou a zdravil kolem letící klokany...

4.10. Čtvrtek.

Chutě jsem v Austrálii vstal, abych nedělal ostudu. Měl jsem nabitý den. Zjistil jsem správný autobus a odjel ke skvělé Opera House do přístavu. Je to pár stanic, do hodiny bych tam byl pěšmo. Končí tu CBD /Central Bussines District/ s výškovými budovami. Celou budovu, znázorňující plachty, jsem obešel a vyfotil. Je impozantní.

Vevnitř, s průvodkyní, se už fotit bohužel nesmělo a tak jsem samozřejmě jako Čech něco vyfotil. Pro operu a činohru jsou tu sály pro 2700 dychtivých diváků a ještě dva menší sály. Venku jsem pak prošel kolem přístaviště Circular Quay, odkud jezdí ferry /lodě/ z wharf 2-6 /nástupiště/ na své jízdy na různá místa členitého pobřeží Sydney. Také k asi nejznámější pláži Austrálie - Bondi Beach.

Podél nejstarší čtvrti The Rock jsem se v tom horku /asi 30 st./ doploužil pod další Sydneyskou atrakci – Harbour Bridge. Abych se neopakoval, tak tentokrát řeknu monumentální. Rozkročil se na 504 m, výška oblouku dosahuje 134m, šířka 49m, 6 proudová vozovka, trať pro train a chodník pro pěší, co nemají auto a na autobus. To vše v 60m nad zálivem. Na obou stranách je po dvou kamenných

pylonech 89m vysokých, z nichž jeden má vevnitř schodiště až nahoru. Lehce jsem vyběhl všech 240 schodů a nahoře jsem požádal jednu mladou turistku o umělé dýchání a nebyl jsem vyslyšen. Po 5 min. jsem začal s prohlídkou výstavy o budování tohoto díla a pak se rozhlédl po městě, kam až se dalo dohlédnout. Určil jsem kurs k Sydney Tower Eye, kam jsem se chtěl přesunout. Sjel jsem po zábradlí zase dolů a prošel se čtvrtí The Rock. Jsou tu butiky, hotýlky a je tu draho. V jedné uličce najednou hlehle a je tu Oktoberfest. Velká hospoda, sezení i venku, krojované holky roznáší pivo, nemohl jsem se vynadívát. Vešel jsem dovnitř ku prohlídce zařízení a výběru toho správného moku, který by mě ze skupenství vysušené makrely vrátil do mého obvyklého. Nemohl jsem se rozhodnout mezi 10 pípami a chlapec výčepník z mé angličtiny usoudil, že jsem Rus nebo Čech a tak zahovořil „tak jaké si dáte, pane“?

Zaradoval jsem se a chvíli jsme pokecali. Byli tam s ním ještě 2 naši kluci, jeden Pražák a dva ze Vsetína. Dohromady tedy tři celkem, jestli dobře počítám. Martin mi dal nejdřív všechny ochutnat a pak jsem si teprve koupil za 8 AUD budvárek.

Za 155 Kč jsem ho ještě nezkoušel a zdál se mi normální. Mám smůlu neb ještě před cestou se AUD poprvé v životě vyšplhal nad USD, na 20 Kč. Nohy mi ztěžkly, ale donesly až k Sydney Tower Eye. Naštěstí tu byl rychlovýtah, který mě za 40 sec. přemístil o 260m výše na vyhlídku. Zase to bylo málo, Sydney nelze celé přehlédnout. Autobus mě položivého dovezl na Kings Cross a odtud jsem to dolezl až do postele. V tom kómatu jsem zapomněl, že jsem nic kromě piva nejedl.

5.10. Pátek.

Objednaný řidič přijel včas. Byl jsem už konečně čilý a v dobrém rozmaru, posnídán. Přesněji posnídál jsem bagetu na rohu. Jsem sice zvyklý na párek nebo míchaná vejce na špeku a cibulce, ale nešť. Náš mikrobús sbíral další přihlášené turisty po různých hotelích a když nás bylo dost, vyjel z města k Blue Mountains. Mají to za humny, 80km západně. Tyto kopce jsou pro sydneyké oblíbeným výletním místem na víkendy. Už z dálky vypadají hezky, jakoby v modrém oparu. Je to z tamějších hustých blahovičnickových / eukalyptových/ lesů, vypařujících eukalyptový olej. Je tu bezva železnice, která jede po všech krásách a letoviscích s restauracemi, protože konzumovat se taky musí a je tu příjemné klima na rozdíl od pobřežního horka. Prohlédli jsme si pár zajímavých míst, jako Flat Rock – plochou skálu s výhledem na kaňon, 3 atrakce – Cable Way, Sky Way a Rain Forest, což jsou 3 možné způsoby, jak se dostat přes údolí. Nejel jsem ani jedním. Lacinější bylo jít se projít k vodopádu a k vyhlídce na Three Sisters, které proměnil zlý kouzelník David Copperfield ve skály. Den jsme zakončili v Olympic Center 2000 a lodí odpluli do přístavu v Darling Harbour.

Byla už tma, když jsem se autobusem přiblížil k domovu na půl versty a dochvátal do pelíšku pod laskavou duchnu a chvíli poslouchal šustění deště, který se právě spustil, než mě opustilo asi 2/3 mozku...

6.10. Sobota.

Spal jsem jako Duda do 7 hod., zatímco 1/3 mozku ukládala zážitky do příslušné krabice. Něco jsem australsky posnídal z nákupu ve Woolworthu a přemítal kam se vydat. Buď do Botanic Garden nebo odjet na Bondi Beach, či se projít do vedlejší čtvrti Woolloomooloo. Ta mě lákala už jenom svým domorodým názvem. Pohlédl jsem ven a Páneček Všehoschopný to rozhodl za mne. Když se po několika krásných dnech ráno probudíte a je hnusně a prší, je určitě víkend. Nedalo se nikam a tak jsem otevřel noťas a na mapě jsem hledal onu půjčovnu Apollo, kam si zítra půjdu vyzvednout svůj objednaný plechový domov. Bylo to poblíž letiště. Snad to zítra zvládnu, zachoval jsem paniku. Ještě nikdy jsem nedržel volant na pravé straně a ještě k tomu nejel na levé straně vozovky! To bude mrtvých a raněných prostých a nevinných obyvatel a zničených vozidel, než mě policie konečně zastaví a uvězní.

Jsem statečný dobrodruh, ale měl jsem docela bobky, jak se mi podaří uniknout z velkoměsta. Abych zažehnal nedůstojné obavy, otevřel jsem lahev skotské, kterou jsem měl prozřetelně z domoviny a po chvíli se to zlepšilo natolik, že bych

mohl vzít práci v autoškole. Odpoledne přestalo pršet, takže jsem vyhledal na Kings Cross českou hospodu „Doma“ a bylo tam plno. Ovšem česky tam nemluvil nikdo. Zato měli plzeň 12°.

7.10. Neděle.

Posnídal jsem nějakou uzenku, dal si kafe, sbalil krám, dal sbohem hoteliérovi, který mi zavolal taxi a odjel do půjčovny. Tady, po delších tahanicích, kdy požadovaný deposit 2700 AUD přesahoval můj denní limit 50000 Kč na kreditce, jsem mohl zbytek doplatit z karty debetní. Tyto peníze jsem měl nyní blokovány do vrácení campervanu Toyota Hiace, který mi slečna představila na dvoře. Nebyl nový. Byl starý, ale v dobrém stavu na svých 336 000 km. Instruktaž byla rychlá, až blesková, dostal jsem nějaké papíry a autoatlas a nazdar. Ještě hodinu jsem si to sám prolézal, a když jsem něco nevěděl, zavolal jsem si slečnu zpět. Nakonec si asi myslela, že ji balím. Což by nebylo od věci. Párkrát jsem se projel po dvoře a vyjel z brány ven bojovat. Naštěstí letiště je na okraji města, takže to nebylo tak hrozné. Našel jsem za půl hodiny výpadovku č.1 na Wollongong. Byla to spousta křižovatek, kruháčů a cedulí, bulvy 10cm ven z kedlubny, ale podařilo se to bez ztráty kytičky a sebevědomí mi vzrostlo o 55%. Vždyť už proboha jezdím skoro 50 let. Bude to dobrý. Za městem jsem zastavil, abych se vydýchal a zotavil se. Autíčko je malé, dlouhé jako oktávie, ale je tu kuchyň, jídelna, obývací

a ložnice. To vše za kokpitem a pod střechou. Vepředu za volantem je místa jako v trabantu, možná méně. Žádné pohodlí pro nohy ani lokty. Ložnice pro dva je pod stropem, když se tam rozmístí 3 desky. Kuchyně – na malé ledničky s mrazáčkem je plynový dvou-vařič, na jedné skříňce je dřez s pumpičkou na palubní vodu z 20l kanystru a v další skříňce je nádobí a v šuplíkách příbory a kuchyňský vercajk. Ještě taky mikrovlnka. Kuchyně a osvětlení je napájeno z druhé baterie, která se nedobíjí cestou, ale z vnějšího zdroje v kempech. Proto se musí asi za tři dny do kempu na drát přes noc.

Obývák slouží jako jídelna, jsou tu po stranách 2 lavice 50cm široké a 180cm dlouhé a mezi nimi ulička 50cm. V podlaze je díra na stojan otočného stolku, který se musí po potřebě zase zlikvidovat. To vše na skoro 6 m². Mastňácký přepych. V lavicích jsou úložné prostory, jinak bych se nehнул.

Přijel jsem k pěkné vyhlídkové restauraci nad Wollongongem, 3.největším městem NJW. Byl odtud krásný výhled na celé město a místní pláže. Bylo chladno, tak mě to ani nenapadlo. Jsou zde ocelárny, strojírny, tavírny mědi apod. To mě neláká a tak jsem jel zase dál, za přírodou. Sydneyské počasí bylo pryč, zima a vítr. Myslím,

že bude hůř, jedu na jih po č.1 Princes Hwy do Jervis Bay, s bílými plážemi a pěknými útesy, kde hodlám přenocovat. Z mletého masa jsem si spáchal jakési biftečky. Měly to být karbanátky, ale zatím mi ještě k tomu něco chybí. Musím koupit mléko, strouhanku a mouku. Koření a pytlíkové polévky mám s sebou. Provedl jsem stropní úpravu lože a celkem brzo po setmění ulehl ovšem na holou pryčnu. Nenašel jsem žádné lůžkoviny. V pohodě, je konec jara, začíná léto.

8.10. Pondělí.

Noc byla děsná. Plechovka vystydla na venkovní teplotu a ta byla odhadem blízka 0. Slézal jsem od stropu na čůrání a vždy se venku zahříval cvičením a poskakováním kolem auta. Uvařil jsem si čaj na plynu a zmrzlé nohy strčil do plamene. Těšil jsem se na ráno až vyjedu a zatopím si. Přežil jsem a brzy ráno po svítání chutě práskl do svých ořů pod kapotou, vlastně kapotu nemám, motor mám pod podlahou uprostřed kokpitu. Po půl hodině jsem jakž takž roztál a zastavil. Postavil na kafe, zacvičil si svá prostná a posnídal něco teplé země se šunkou. Byl jsem zase v dobrém rozmaru, míjel jsem cedule „Bacha klokaní“ a rozverně uvažoval, kdy přejedu svého prvního. Bylo jich docela dost zabitých, těch malých – wallaroes. Bylo mi jich líto, ale asi si budu muset zvyknout.

Hwy celkem úzká, jedu lesy a nevím, kdy to zkusí přeběhnout nějaký kaskadér. Trucky se tu míjejí na knop. Jinak celkem malý provoz. Strídají se eukalyptové lesy s rozlehlými pastvinami, kde se povalovaly, rozcvičovaly a rozmlouvaly spolu ovce a černostrakatý skot. Farmy – ranče jsou v Austrálii velikosti našich okresů. Viděl jsem růžové kakaduy ve velkých hejnech po stromech i v malých osadách,

ráno mě vítali svým radostným řevem, když jsem se vypoťácel z auta.

Krajina je zde podobná té evropské, jenom stromy jsou jiné. Jsou to hlavně akácie, eukalypty, cypřiše a kapradiny.

Klokana jsem zatím živého neviděl. Další mrtvolka byl asi 8 kilový hlodavec, zvaný vombat. Byl to ještě adolescent, neboť dospělci prý váží až 25kg! Jsou to kompaktní zakulacená stvoření a patří mezi vačnatce. Jedu dál, podél malebných zálivů a pláží, ale je zima. Na slunci je to celkem fajn, ale je vítr. Takový otužilce zase nejsem a blíží se noční apokalypsa. Záměrně jsem se vyhnul hlavnímu městu Canberra neb co tam. Dojel jsem do Begy a zapíchl to za marketem na parkovišti, ještě brzo odpoledne, abych měl dost času na další nákupy poživatin, t.j. piva a ostatních.

Dopřávám si slušné večerní masožranice a tak to bude pořád. Přes den se nestravuji neboť nemám hlad, čas a peníze.

Nabouchal jsem se dvěma steaky s chlebem a hořčicí a vyhrál si ložnici plynovým vařičem, navlékl na sebe všechno, co bylo s dlouhými rukávy a nohavicemi, všechny oboje fusekle a děj se vůle toho sadisty nahoře.

9.10. Úterý. VIKTORIE.

Byla mi stejně kosa jak malému psovi. Nemohl jsem se hýbat, moje vždy chladné nohy byly mražené. Odpoácel jsem se do Woolworthu vykonat všechny své ranní potřeby a roztát. Po kávičce a sušenkách jsem zamával a odjel směrem do vnitrozemí na Coomu a odtud do Snowy Mountains /Sněžných hor/. Chtěl bych se rozhlédnout po horách z nejvyšší hory země Mt. Kosciuszko /2228m/. Počasí však tomu nedalo šanci. Přijížděl jsem do hor už ve mraku, vidět asi 50m. Paní ve Visitor Center mi potvrdila, že je to na dlouho, tak by to nebylo ani na lyžovačku. Nic nejezdilo.

V koutku duše jsem doufal, že bych se mohl na půjčených prkýnkách sklouznout. Tak jsem to odpískal, vrátil se do Coomy a najel 23 Monaro Hwy a přes Bombalu přijel do Cann River a tam jsem skončil. Nebyl to úspěšný den a čekala mě hrůzná noc. Zabejčil jsem se totiž a masochisticky si nekoupil žádnou přikrývku, jen jakési legíny ve výprodeji. Musím vydržet bobříka odolnosti. Udělal jsem si vepřové kotlety s bramborem, vypil pár piv z plechu a uložil se.

10.10. Středa.

Jasně, že to byla zase zkouška odolnosti, ještě víc přituhlo, byla mi kláda jako ještě menšímu psovi, občas jsem si sedl za volant a nahodil motor a chvíli si zatopil. Poslouchal muziku a tak jsem to střídal do rána. Asi to tak bude až do Adelaide.

Vydal jsem se zase po Princes Hwy k pobřeží a doufal, že oceán nebude zamrzlý. Krajina je podobná, jedu volně, abych někoho /nejspíš klokanu/ nepřejel, ale zatím jsem pořád žádného živého neviděl. Myšlenku, že nám zase lhali, jsem po chvíli zavrhl neb o existenci klokanů v Austrálii nás neinformovali politici. Já si počkám. Pak mě napadlo, že klokaní zřejmě migrují v noci a kamionáči, kteří jezdí nonstop a nebrzdí, budou příčinou těch masakrů. Jak si tak přemítám, všiml jsem si, že jedu o 10km/hod. víc, než je tu speed limit. Honem jsem ubral, protože policie je tu velmi bdělá, sofistikovaně vybavená a nekompromisní, nic se prý nedá ukecat. A je drahá.

Přijel jsem do Lake Entrance u oceánu a tu se mi tuze líbilo a tak jsem zůstal. Moc jsem toho dnes neujel. Jsou tu dlouhatánské pláže, za pobřežím spojená jezera i s mořem a mají brakickou vodu.

Za jiných okolností to tu je ráj. I tak je městečko zalidněné výletníky. Vzal jsem místo v jednom autokempu, protože jsem už nutně potřeboval dobít baterii, lednička už tekla. Stálo to 25 AUD, což bude nejspíš asi průměr. Tyto Caravan Parky jsou velmi dobře vybaveny, jsou tu řadové toalety a umývárny se sprchami jak pro muže, tak pro ženy, takže se tam bohužel nepotkáme.

Dále už společné kuchyňky s vynikajícím vybavením, společenská místnost s televizí a knihovničkou /tu nebudu využívat/ a prádelna s několika velkými automatkami. Neměli tu však připojení na internet. Recepční mi poradila, že můžu u Mc Donaldů a tak jsem sbalil nořas a došel si ten kilometr, načež jsem zjistil, že ho mám vybitý a tak jsem dal cheesburger a zase krácel domů. Začalo pršet. Nějak nestíhám.

Nezdá se mi, že by moudrost přicházela s věkem, spíše stáří přichází plíživě samo od sebe a nikým nezváno. Cestou jsem natrefil v zátoce u břehu rodinku černých labutí, ale samozřejmě jsem s sebou neměl foťák. Řekl jsem jim, ať nikam nejdou, že se vrátím a opravdu jsem nekecal. Udělal jsem pár hezkých záběrů a nalámal jim svou snídani.

V kuchyňce jsem si zhotovil kuřecí krovky s opečeným bramborem a pytlíkovku z domova. Mám jich s sebou asi 30. Byla to mňamka.

Rozhodl jsem se po poradě, že už nebudu pracně zhotovovat lože pod stropem. Jednak se tam špatně šplhá a slaňování potmě na čůrání je nebezpečné. Budu ležet na jedné lavici, 50 cm mi musí bohatě stačit. Dospěl jsem k tomu po pár pivech a troše té ballantinky, která pomalu mizí. Kouřit jsem tu chtěl přestat, pro jistotu mám ale karton s sebou, kdybych vyměknul. Ještě že ho mám, jsem závislák. Až dojde, tak bude problém. Kouření je tu zle potíráno zlou nekuřáckou vládou. Krabička s nechutnými obrázky stojí od 14-20 AUD, tj. až ke 400 Kč!! Kalousek a EU se mají ještě co učit. Dále jsem vymyslel, že v noci budu chodit na rozehřátí do horké sprchy. Spokojen se sebou jsem usnul na lavici a měl jsem sex.

11.10. Čtvrtek.

V noci přšelo a pak celý den. Zima, vítr, hnus. Naposledy jsem se ohřál ve sprše, posnídal od večere a pryč. Nemohu se už dočkat Západní Austrálie. Cestou jsem se rozhodl, že objednu Melbourne, co tam v dešti. Počasí vypadalo na dlouho. Musel jsem to objet severním obchvatem po místních komunikacích a tady jsem trochu bloudil. Po 280 km jsem skončil v Yarra Junction. Princes Hwy jsem opustil ve Warragulu. Všude pastviny se svými strávníky, občas předělené pásem stromů, aby se zvířata mohla schovat před větry a nepřízní počasí, což využívala a najednou jsem musel brzdit, protože uprostřed silnice něco bylo. Zastavil jsem na krajnici. Byla to ježura.

Patrně tu chtěla snést vejce, což jsem nemohl připustit, bylo to příliš nebezpečné.

Nebylo ji jak uchopit a tak jsem se snažil odstrkat ji nohou do škarpy. Držela se svými silnými drápy a bylo to hodně obtížné. Ježura je vejcorodý savec, který má i malý vak na břicho, kde pak své robě, které je hodně nepatrné, nosí a vyživuje mlékem. Ostny má 5cm dlouhé, na bázi 0,5cm silné. Tak jsem zachránil svého prvního australského endemita.

Kromě pastvin jsem míjel také sady s různým ovocím, třešně už dokonce kvetly. Jak si tak jedu, vidím na louce houfec bílých kakadáků. Pásli se tam jako slepičky.

Když jsem viděl v Austrálii prvního papouška v přírodě, první, co mě napadlo, bylo, že někomu ulétl z voliéry a dítě doma pláče a čeká. Není to tak. Jsou jich tu mraky. Noc jsem strávil za Safeway, kde jsem si nakoupil další menáž do ledničky a mrazáčku.